

169.

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Skarbu**

w przedmiocie przedstawiania przez Zakłady Ubezpieczeniowe szematów używanych przez nie druków oraz ujawniania wpłaconego kapitału zakładowego.

Na podstawie art. 25 dekretu Rady Regencyjnej, dn. 3 stycznia 1918 r. (Dziennik Praw № 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

Art. 1. Wszelkie Zakłady Ubezpieczeniowe, prowadzące działalność na terytorjum Państwa Polskiego, powinny przedstawić do Wydziału Ubezpieczeniowego Ministerstwa Skarbu bezzwłocznie i przedstawiać nadal, w razie zmian i uzupełnień, w 3-ch egzemplarzach: taryfy, szematy polis, wniosków (deklaracji) i innych dokumentów, używanych przez Zakłady w stosunkach z ubezpieczającymi.

Art. 2. Akcyjne Spółki Ubezpieczeniowe, działające na terytorjum Państwa Polskiego, w umieszczanych w pismach ogłoszeniach, w których jest mowa o kapitałach zakładowych Spółek, powinny wymieniać, jaka część tych kapitałów została przez akcjonariuszów istotnie wpłacona.

Powyższe dotyczy również wszelkich dowodów i druków, na których Spółki oznaczają wysokość kapitału zakładowego.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dn. 18 marca 1920 roku.

Minister Skarbu:

w z. *R. Rybarskt*

170.

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych**

w przedmiocie trybu udzielania pożyczek na pomoc rolną w Województwach: Warszawskiem, Łódzkim, Kieleckim, Lubelskim i Białostockim.

Z mocy art. 4 ustawy z dnia 13 lutego 1920 r. o przyznaniu kredytu jednego miljarda marek na zagospodarowanie odłogów gruntowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i Ziemi Wschodnich (Dz. Ust. № 17 z dn. 25 lutego 1920 r. poz. 86) zarządzam co następuje:

Art. 1. Podania o udzielenie pożyczek na pomoc rolną bez względu na wysokość żądanej pożyczki należy wnosić do Komitetu powiatowego Pomocy Rolnej tego powiatu, na którego obszarze znajdują się grunty, których uprawa ma być dokonana przy pomocy pożyczki.

Podania powinny zawierać następujące dane:

- a) nazwę i obszar gospodarstwa z wyszczególnieniem powierzchni, przypadających na poszczególne rodzaje użytków (role, łąki i t. d.) oraz powierzchni gruntów odłogiem leżących lub odłogiem zagrożonych,
- b) kiedy i jakie w danej miejscowości odbywały się działania wojenne,
- c) opis zniszczenia, dokonanego przez działania wojenne,
- d) wyszczególnienie budynków mieszkalnych i gospodarczych, posiadanych obecnie i przed wojną,
- e) wyszczególnienie inwentarza żywego i martwego, posiadanego obecnie i przed wojną,
- f) wyszczególnienie przedmiotów potrzebnych niezbędnie do zagospodarowania odłogów lub gruntów odłogiem leżących,
- g) czy i jakie części składowe inwentarza martwego oraz sztuki inwentarza żywego zostały zakupione już po zniszczeniu i dowody na to, czy przedmioty te zostały zakupione z funduszków własnych czy pożyczonych,
- h) stan odłuzienia gospodarstwa,
- i) czy przed wniesieniem podania petent otrzymał już jaką pożyczkę względnie zasiłek z funduszków państwowych i w jakiej wysokości.

Art. 2. Osoby, ubiegające się o pożyczkę, winny dawać dostateczną rękojmię, że już w ciągu roku poczynione przez nie z uzyskanej pożyczki nakłady, potrafią uczynić produktywnymi.

Za rękojmię w tym względzie uważać należy fachowe uzdolnienie kandydata ubiegającego się o pożyczkę i jego zrozumienie obowiązku współdziałania w akcji aprowizacyjnej Państwa, przedewszystkiem zaś energję, którą kandydat okazał w dotychczasowej pracy około podniesienia swego zniszczonego gospodarstwa.

Art. 3. Ze względu na stopień zniszczenia dzielić należy gospodarstwa na trzy kategorie:

Do pierwszej kategorii zalicza się gospodarstwa zupełnie zniszczone przez wojnę, do drugiej gospodarstwa częściowo zniszczone i częściowo już uruchomione, do trzeciej gospodarstwa, które nie doznały zniszczeń wojennych, ale nie rozporządzają środkami, wystarczającymi dla zagospodarowania całości gruntów uprawnych.

Maksymalna pożyczka, jaka może być przyznana dla gospodarstw pierwszej kategorii wynosi:

dla gospodarstw do 10 morg.	po 1600 mk.	na każdą morgę użytków roln.
dla gosp. od 10 morg. do 50 morg.	po 1400 mk.	na każdą morgę użytk. roln.
" " " 50 " 100	" " 1200	" " " " " "
" " " 100 " 300	" " 1000	" " " " " "
" " " 300 " 500	" " 800	" " " " " "
" " " 500 " 1000	" " 600	" " " " " "
" " " ponad 1000 morg.	" " 400	" " " " " "

Maksymalna pożyczka, jaka może być przyznana dla gospodarstw drugiej kategorii wynosi 65% stawek ustanowionych dla gospodarstw pierwszej kategorii, a dla gospodarstw trzeciej kategorii 50% tych stawek.

Stawki te jako maksymalne nie mogą być w żadnym wypadku przekroczone.

Art. 4. Podania o udzielenie pożyczek winny być załatwione przez Komitety Powiatowe Pomocy Rolnej najdalej w ciągu dni 8 od ich złożenia.

Art. 5. Komitet Powiatowy Pomocy Rolnej, po rozpoznaniu podania i zasięgnięciu w razie potrzeby opinii właściwego Komitetu Gminnego,

przyznaje w granicach przeznaczonego dla powiatu kredytu właścicielom lub dzierżawcom gruntów odłogiem leżących lub odłogiem zagrożonych, pożyczki do wysokości 40.000 marek dla jednego gospodarstwa.

O ile petent ubiega się o pożyczkę wyższą niż 40.000 mk., to Komitet Powiatowy Pomocy Rolnej w wypadkach zasługujących na uwzględnienie przyznaje pożyczkę w granicach swej kompetencji, ustanowionej w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, sprawę zaś udzielenia pożyczki dodatkowej ponad przyznaną przez siebie sumę przekazuje wraz ze swym wnioskiem do decyzji Wojewódzkiego Komitetu Pomocy Rolnej.

Jednakże, jeżeli żądana w podaniu suma pożyczki przekracza 40.000 mk. wskutek niezastosowania się petenta do norm ustanowionych w art. 3 niniejszego rozporządzenia, to Komitet Powiatowy załatwia podanie całkowicie we właszej kompetencji i nie kieruje go do Komitetu Wojewódzkiego.

O decyzji Komitetu Powiatowego Pomocy Rolnej czy to przychylniej, czy odmowniej winien być petent bezzwłocznie powiadomiony.

Art. 6. Od decyzji Komitetu Powiatowego Pomocy Rolnej służy interesowanemu prawo odwołania się do Komitetu Wojewódzkiego w przeciągu dni 8 od daty zawiadomienia o decyzji. Odwołanie należy wnieść do Komitetu Powiatowego Pomocy Rolnej, który przedkłada je bezzwłocznie wraz z aktami Komitetowi Wojewódzkiemu do decyzji ostatecznej.

W wypadkach, kiedy decyzja Komitetu Powiatowego Pomocy Rolnej pozostaje w wyraźnej sprzeczności z obowiązującymi przepisami i postanowieniami w przedmiocie zasad i trybu udzielania pożyczek, służy Staroście w przeciągu 3 dni prawo wstrzymania wykonania decyzji i przedłożenia sprawy wraz ze swymi motywami do ostatecznego rozstrzygnięcia Komitetowi Wojewódzkiemu Pomocy Rolnej.

Art. 7. Komitet Wojewódzki Pomocy Rolnej przyznaje właścicielom i dzierżawcom gruntów odłogiem leżących lub odłogiem zagrożonych na podstawie wniosków Komitetów powiatowych (art. 6) i w granicach przeznaczonego dla województwa kredytu pożyczki dodatkowe ponad sumę uzyskaną przez nich od Komitetów Powiatowych. Komitet Wojewódzki komunikuje niezwłocznie o swych decyzjach co do przyznania lub nieprzyznania dodatkowej pożyczki Komitetowi Powiatowemu, który zawiadamia o tem petenta.

Art. 8. Od decyzji Komitetu Wojewódzkiego Pomocy Rolnej co do przyznania lub nieprzyznania pożyczki dodatkowej służy interesowanemu prawo odwołania się do Komitetu Głównego Pomocy Rolnej w przeciągu dni 8 od daty zawiadomienia o decyzji. Odwołanie należy wnieść do Komitetu Powiatowego, który przedkłada je niezwłocznie wraz z aktami za pośrednictwem Komitetu Wojewódzkiego Komitetowi Głównemu.

W wypadkach, kiedy decyzja Komitetu Wojewódzkiego Pomocy Rolnej co do przyznania lub nieprzyznania pożyczki dodatkowej pozostaje w wyraźnej sprzeczności z obowiązującymi przepisami i postanowieniami w przedmiocie zasad i trybu udzielania pożyczek, służy Wojewodzie w przeciągu 3 dni prawo wstrzymania wykonania decyzji i przedłożenia sprawy wraz ze swymi motywami do ostatecznego rozstrzygnięcia Komitetowi Głównemu Pomocy Rolnej.

Art. 9. Podania o udzielenie pożyczek dodatkowych jako też zażalenia na decyzje Komitetów Powiatowych winny być załatwiane przez Komitety Wojewódzkie najdalej w ciągu dni 8-miu od chwili przedłożenia ich przez Komitet Powiatowy.

Art. 10. Komitet Główny Pomocy Rolnej rozpoznaje ostatecznie zażalenia na decyzje Komitetów Wojewódzkich co do przyznania lub nie-

przyznania pożyczki dodatkowej najdalej w ciągu dni 8 od ich przedłożenia i o decyzjach swych komunikuje niezwłocznie Komitetowi Wojewódzkiemu, który postępuje dalej stosownie do ust. 2 art. 7.

Art. 11. W powiatach i Województwach, w których nie zostały uruchomione Komitety Pomocy Rolnej pożyczki na pomoc rolną udzielane będą na podstawie decyzji Starosty lub Wojewody według zasad i przepisów niniejszego rozporządzenia.

Art. 12. Asygnacje na pożyczki przyznane przez Powiatowy, Wojewódzki lub przez Główny Komitet Pomocy Rolnej wystawia Komitet Powiatowy Pomocy Rolnej, po złożeniu przez dłużnika skryptu dłużnego.

Asygnacje podpisuje Starosta lub jego zastępca oraz referent rolniczy Starostwa.

Art. 13. Sposób prowadzenia wykazów i ściągania udzielonych na pomoc rolną pożyczek określi osobna instrukcja.

Art. 14. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą w dniu ogłoszenia.

Warszawa, dnia 26 marca 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

Bardel

171.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Kolei Żelaznych

w sprawie opłat za przewóz podróżnych i bagażu w bezpośrednich pociągach pośpiesznych z Warszawy do Gdańska i z powrotem.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Praw № 14, poz. 152), konstytucyjnie zatwierdzonego w dniu 7 kwietnia 1919 r. (Monitor Polski № 82 z dnia 10 kwietnia 1919 r.) i w porozumieniu z Ministerstwami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządzam co następuje:

Rozporządzenie Ministerstwa Kolei Żelaznych z dnia 14 lutego 1920 r. w sprawie opłat w bezpośrednich pociągach pośpiesznych z Warszawy do Gdańska przez Toruń i z powrotem, zamieszczone w Dz. Ustaw № 14, poz. 78, odwołuje się z dniem 1 kwietnia 1920 r.

Od tego terminu wszelkie opłaty za przewóz podróżnych i bagażu w tych pociągach pobierane będą w tej samej wysokości, co w zwykłych pociągach pośpiesznych.

Warszawa, dnia 27 marca 1920 r.

Minister Kolei Żelaznych:

w z. *J. Eberhardt*